

6. 11. 2018

Dragi dnevnik,

z mozem sva gledala svetovno prvenstvo iz gimnastike. Pa je tam ena deklica ful padla. Spomnila sva se mojega »slavnega padca« in se začela smejati in smejati.

To me je spomnilo na najine začetke, povezane z gimnastiko. Trenirati sem jo začela v 4. razredu osnovne šole. Vedno sem rada obiskovala treninge in tudi tekmovanja, saj sem tako spoznala veliko prijateljic in prijateljev. Ko sem bila v 6. razredu, smo se z ekipo udeležili tekmovanja v Ljubljani in takrat sem se prvič zaljubila. Ime mu je bilo Jaka, star je bil enako kot jaz in je tekmoval na preskoju. Od takrat sem trenirala s še večjim veseljem, da bi se lahko udeleževala tekmovanj in ga tako srečevala. To je trajalo celih dve leti, vedno bolj mi je bil všeč, čeprav nikoli nisva niti govorila in niti ni vedel, da obstajam. Tako se mi je zdelo. Dokler se v 8. razredu spet nismo udeležili tekmovanja v Ljubljani. V prav tisti telovadnici, kjer sem ga prvič videla. Pripravljala sem se na svoj nastop na bradlji. Videla sem, da me Jaka opazuje. Ko so najavili moj nastop in sem želela pristopiti k bradlji, sem pogledala, ali še vedno gleda. Tako sem se v nervozni nerodnosti spotaknila ob blazino in padla, kakor sem dolga in široka. Rdeča sem bila kot kuhan rak. Na naslednjem tekmovanju mi je bilo tako nerodno, da ga nisem niti upala pogledati. Nato je nehal trenirati gimnastiko in ga nisem več videla. Vse do začetka študija, ko sva se srečala na študentski zabavi za bruce. Izbrala sva namreč isto fakulteto. No, takrat se je zaljubil on ... Ta moj Jaka ...